

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

III. Leo de iniquitate synodo iudicium tulit. A Principe verò petit rescissionem, ex eo capite, quòd per vim & contra canonum ordinem omnia gesta essent. Vir eruditissimus putat à Leone peti prioris ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

deesse quò minus pro Concilio Oecumenico haberetur. Sed Dioscorus omnia per tumultum vi manùque miscuit; Eutychem, qui se orthodoxum profitebatur, restituit; Flavianum & Eusebium Episcopum Doriaci damnavit, eo prætextu, quò adversus canones Eutychem gradu suo dejecissent; ceteris Episcopis per minas & terrores ad Flaviani & Eusebij damnationem adactis. Huic judicio intercessit Flavianus recusato Dioscuro, & Legati Romani contradixerunt, quibus scripto, ex more Conciliorum, libellum appellationum porrexit Flavianus, ut auctoritate & studio Romani Pontificis alterum Concilium institueretur. Et Leo quidem, hujus calamitatis nuntio accepto, Italiæ Concilium in Romana urbe cogit; in quo quid actum sit, malo verbis Hilari Diaconi proferre quàm meis: *Vestra itaque veneranda clementia cognoscat, à prefato Papa Leone cum omni Occidentali Concilio reprobari omnia quæ in Epheso contra canones per tumultus & odia secularia à Dioscuro Episcopo gesta sunt, & nulla ratione hæc in his paribus suscipi posse; quia per potentiam predicti (id est, Dioscorig) non sine lesione fidei & præjudicio sanctissimi viri innoxique Flaviani commissa sunt.* Sed quia de Concilij Oecumenici decreto agebatur, quod etsi repudiatum esset Romæ, nec unquam suscipi posset in Occidente, magno studio fovebatur à quamplurimis Orientalibus Episcopis, necessariò Theodosij auxilium Pontifex implorat, eumque obsecrat ut quæ gesta sunt aut à Flaviano contra Eutychem, aut ab Ephesino Concilio contra Flavianum, decreto suo rescindat, aut suspendat, donec à numerosiori Concilio his tumultibus consulatur. Ea sunt verba Leonis; à quibus scribendis temperasset, nisi illi constitisset de auctoritate qua potiebatur Princeps; præsertim cum ab eo non Concilij Romani executionem postulet, sed ut ipse rescripto suo omnia restituat quæ per vim contra canones acta erant. Cui decreto Orientales parituros non dubitabat, qui scient quæ Principum esset auctoritas in iis rescindendis quæ vi & metu definita erant. *Ecce ergo, Christianissime & venerabilis Imperator, cum consacerdotibus meis implens erga reverentiam clementie vestre sinceri amoris officium, cupiensque vos placere per omnia Deo, cui pro vobis ab Ecclesia supplicatur, ne ante tribunal Christi Domini de silentio rei judicemur, obsecramus coram unius deitatis inseparabili Trinitate, quæ tali facto leditur, cum ipsi vestri sit custos & auctor imperij, & coram sanctis angelis Christi, ut omnia in eo statu esse jubeatis in quo fuerunt ante omne judicium, donec major ex toto orbe numerus Sacerdotum congregetur.* De Fla-

viano agi docent ultima epistolæ verba; ubi & Legatos reclamasse, & Flavianum libellum appellationis dedisse, ideòque generalem synodum à Principe cogendam, ut appellatio discutiatur, ex canonibus Nicenis, id est, Sardicensibus, Leo probare conatur. In epistola verò ad Pulcheriam Augustam data, Flaviani communionem à se retineri aiunt; simulque postulationis suæ aequitatem ex eo probant & Leo & Romana Synodus, quia quod factum est sine consideratione justitiæ, & contra omnium canonum disciplinam, ratum haberi nulla ratio permittit. Vnde concludunt, ut quia dissensionis scandalum non abstulisset Ephesina Synodus, sed auxisset, habendo intra Italiam Concilio & locus constitueretur & tempus; omnibus querelis & præjudiciis partis utriusque suspensis, quò diligentius universa quæ offensionem generaverant, retractentur. Quod ut obtinere possint, pietatem Pulcheriæ Augustæ, quæ labores Ecclesiæ semper adjuvabat, enixè interpellant, ut eorum supplicationem apud Principem, sibi specialiter à beatissimo Petro legatione commissa, dignetur asserere.

III. Leo de iniquitate judicij Ephesini sententiam tulerat. A Theodosio verò suspensionem postulabat, quia per vim, & judiciorum ordine non servato, canones violati erant. Illustrissimus Cardinalis Peronius alio modo hoc componit. Ait enim, quod attinet ad ecclesiasticam & spiritualem auctoritatem, Synodum Ephesinam à Leone in irritum missam; à Principe verò, quod attinet ad secularem potestatem, quæ necessaria videbatur ad rescindendam priorem legem, qua Theodosius acta illa Ephesina & Flaviani damnationem confirmaverat. Sed, pace tanti viri dixerim, non ob eam rationem Summus Pontifex à Theodosio decretum illud suspensionis postulavit, cum nondum relatione ulla accepisset Synodum Ephesinam à Principe confirmatam. Quod apertissimè demonstratur ex eo quòd Flaviani necem nondum resciverat; quamvis post triduum à damnatione obiisset, nondum soluta synodo. Per Hilarum enim Diaconum, qui statim Epheso fugiens, Romam erat reversus, cladem illam accepit. Ad cuius relationem suas literas ad Theodosium & ad Pulcheriam dedit, & ad Clerum plebèmq; Constantinopolitanæ urbis. In hac ultima epistola meminit Flaviani tanquam superstitis. Quare qui nondum de ejus necertior erat factus, non potuit rescire legem Theodosij, quæ post aliquot dies à soluta synodo data erat. Nihil ergo reverentius erga sedem apostolicam neque verius dici potest quam

Fide lib. 7. cap. 7.
S. 1.

Hilarius in ep. ad
Pulcheriam p. 1.
Concil. Chalced.
n. 24.

Leonis epist. ad
Theodosium.

quàm suspensionem rei judicatae ideo Leonem petivisse à Theodosio quòd Ecclesiæ causam juvari vellet auctoritatis regiae præsidio, quæ tunc in iudiciis ecclesiasticis in Oriente obtinebat; scilicet ut ea quæ canonicè & servato iudiciorum ordine peracta non erant aut rescinderet, aut suspenderet, quemadmodum Ephesinam primam Synodum resciderat. Quod si æquò animo & semotis partium studiis à Novatoribus expendere non ex hac Leonis epistola collegissent, à solo Principe, non autem à Summo Pontifice, rescissionem eorum quæ perperam in synodis gesta essent, tunc pependisse. Enimvero et si Valentiniani, & Placidia, Liciniae, & Gallæ Augustarum literis commendaretur hæc tam iusta & necessaria Leonis obsecratio, à Theodosio extorqueri non potuit ut res semel iudicatas adversus Flavianum refricari sineret. Qua de re ad Leonem & Valentinianum scripsit. Vnde constat Theodosio persuasum fuisse Concilij Romani præiudiciis se adeo non urgeri quin libera sibi superesset restitutionis, de qua rogabatur, disceptatio. Quod tamen à Theodosio impetrari non potuit, Marcianus Augustus precibus Leonis indulsit, indito Concilio Chalcedonenfi. Concilij verò Patres secundum sententiam Paschasini Legati Romani à Marciano poposcerunt ut Ephesini latrocinij potiùs quàm Concilij vires lege lata infringat: *Necessarium est ut rursus eundem tranquillissimum & Christianissimum Principem adeamus, quatenus illud Concilium sacra propria lege neque nominari præcipiat.* In qua petitione exemplum Leonis secuti sunt, qui hoc beneficium à religione Marciani expectabat: *Sequens in prædicta civitate (Ephesina) non potest vocari Concilium, quod in everisionem fidei fuisse constat agitatam, quodque vestra clementia amore veritatis, Catholicis adfutura, aliud statuendo cassabit.* Rescivit ergo Marcianus constitutionem Theodosij adversus Flavianum editam, postquam Synodi Chalcedonenfis iudicio laudatum Flavianum vidit. *Non enim, inquit ille, possunt Sacerdotes constitutione damnari, quos synodicum ornat decretum.*

IV. Hujus auctoritatis imperialis usum adversus Concilij generalis decretum, quo antiquiores canones infringebantur, implo-raverunt Legati Romani Pontificis in Concilio Chalcedonenfi. Etenim constituto canone xxviii. (quo Patriarchatus Constantinopolitani iurisdictione in Dioceses Asianam, Ponticam, & Thraciam porrigebatur) Legati cum Iudicibus cognitoribus de canone isto, ac si per minas Anatolij extortus fuisset, graviter expostularunt. Pro-

latis hinc inde canonibus, & Episcopis confertim & viritim se canoni liberè consensisse profitentibus, Iudices, de Concilij sententia, Legatorum petitionem repellunt. Itaque nihil aliud supererat Legatis quàm ut remedio extraordinario suæ causæ consulere- rent. Quare adversus synodi decretum ultimum, ab ipsis Iudicibus subsidium petunt. Hæc enim sunt verba Lucentij: *Sedes apostolica præcepit, nobis presentibus omnia fieri. Et ideo quæcumque in præiudicium canonum hesternæ gesta sunt, nobis absentibus, sublimitatem vestram petimus ut circumduci jubeatis. Sin alias, contradictio nostra his gestis inhæreat, ut noverimus quid apostolico & totius Ecclesiæ præcipuo Episcopo referre debeamus, ut ipse aut de sua sedis injuria, aut de canonum everisione, possit ferre sententiam. Illustrissimi Iudices dixerunt: Quæ interlocuti sumus, omnia Synodus approbavit.* Si petitionem Legatorum, & Iudicum interlocutionem, fori nostri formulis explicarem, Legatos quidem à Synodi Chalcedonenfis decreto, tanquam ab abusu, ob canones Nicænos infractos, appellasse Iudice cognitores à Principe delegatos diceremus, quorum sententia Legati Romani ab appellatione excidissent. Neque refert si quis dicat legitimam fuisse Legatorum querelam, canones Nicænos violatos, Leonem ipsum hanc injuriam ultum fuisse. Illa enim omnia id tantum conficiunt, Iudicum interlocutionem fortasse non consuluisse rationi, ut par erat. Non inde tamen sequetur quin tuitio-nem antiquorum canonum Legati à Iudicibus contra nova decreta imploraverint, quemadmodum Leo ipse à Theodosio Ephesini Concilij decreta rescindi aut suspendi flagitaverat, eo prætextu, quòd Nicæni canones infracti fuissent.

V. Iure alio utebantur Imperatores Romani in iudiciis ecclesiasticis, nempe ut rescriptis suis rerum à synodis iudicatarum retractationem, id est, cognitionis restaurationem, seu Revisionem, permitterent. quod plene probamus in dissertatione de iudiciis Episcoporum. [Vide librum septimum.]

VI. Ius illud à Iustiniano continuatum vel institutum legimus, scilicet ut ab Episcopis Imperatoris rescripto delegatis ad controversiam ecclesiasticam dirimendam Princeps ipse appellaretur. Constituit enim Iustinianus ut Clerici, monachi, & ascetici coram Episcopo convenirentur in civili actione, à cuius sententia iudex publicus provocari posset: *Si tamen, inquit, imperiali iussione aut judiciali precepto Episcopus iudicat inter quascunque personas, appellatio ad imperium aut ad eum qui transmisit negotium referatur.* Has delegationes in criminibus quoque ecclesia-

Conc. Chalced.
Act. xvi. h. p. 100
p. 101
p. 102
p. 103
p. 104
p. 105
p. 106
p. 107
p. 108
p. 109
p. 110
p. 111
p. 112
p. 113
p. 114
p. 115
p. 116
p. 117
p. 118
p. 119
p. 120

Theod. in ep. ad
Liciniam: h. p. 100
p. 101
p. 102
p. 103
p. 104
p. 105
p. 106
p. 107
p. 108
p. 109
p. 110
p. 111
p. 112
p. 113
p. 114
p. 115
p. 116
p. 117
p. 118
p. 119
p. 120

Præiudicium Ad. x.
Conc. Chalced.
Act. xvi. h. p. 100
p. 101
p. 102
p. 103
p. 104
p. 105
p. 106
p. 107
p. 108
p. 109
p. 110
p. 111
p. 112
p. 113
p. 114
p. 115
p. 116
p. 117
p. 118
p. 119
p. 120

Novissimum Mar-
tiani p. Concil.
Chalced. Act. xvi.
h. p. 100
p. 101
p. 102
p. 103
p. 104
p. 105
p. 106
p. 107
p. 108
p. 109
p. 110
p. 111
p. 112
p. 113
p. 114
p. 115
p. 116
p. 117
p. 118
p. 119
p. 120

Novel. 123. c. 22.
h. p. 100
p. 101
p. 102
p. 103
p. 104
p. 105
p. 106
p. 107
p. 108
p. 109
p. 110
p. 111
p. 112
p. 113
p. 114
p. 115
p. 116
p. 117
p. 118
p. 119
p. 120